

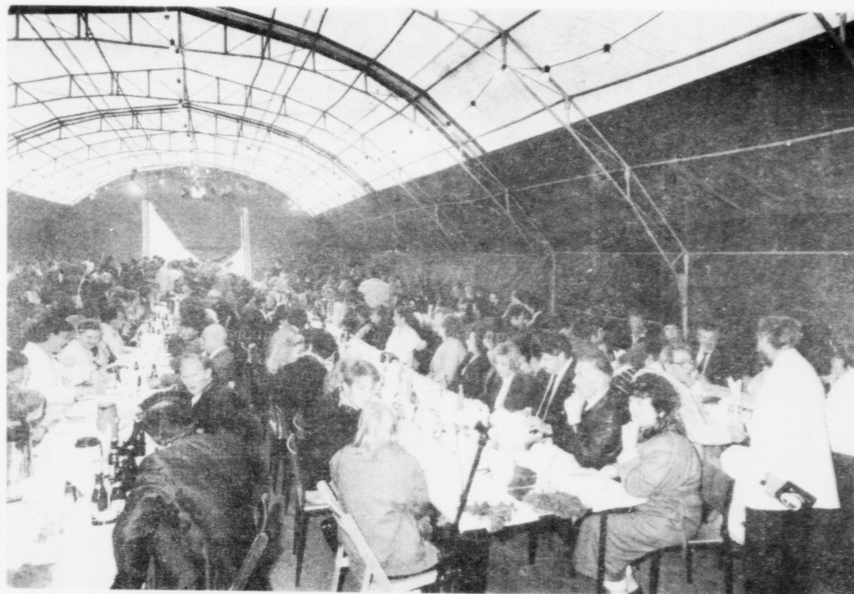
ræddu tey ikki, nokk ti drongurin hevði roynt at koyrt í báðum, — og eygleitt húðarskødda fótin, við krossaðum tveingjum traðkað á speedaran og pressa bilin til 25 km um timan.

Eisini lá sjálvt Sodoma og Gormorrauttanfyri Paradisportrið hvørs durastólpar vóru húsini hjá Grunda brøðrunum og Bernardinu:

Olevnaðurin í matar- og drykkju skálanum. Nafi hjá eingilskmonnunum og reyða dansistovan Sjónleikarhúsið.

Bæði hesi syndabøli høvdu ein dragandi mátt, hevur drongurin viðgingið seinni, eitt nú í mána-

lýsinum tað kavakvøldið hann sjei ára gamal hoydi dansitónleik úr Sodoma koma dalandi ímillum kavaflíkurarnar í túninum í Brekkugøtu. Tá beyð tann ungi harrin fyrstu ferð eina gentu at koma heim við sær — inn í sitt nýgjørda kavahús — eg veit akkurát hvar tað stóð. Hann at Eyðun og hon at Nancy. Hon tók av og settist ytst við kava-húsdýrnar og lýddi á við opnum eygum um dráplugu riddarahólmongu. Sjúrður sum var hann sjálvur tá hann váð á orminum. Dagin eftir var hús-

Rabarbumarchurin

Lag: Á, Havnin, á, Havnin, tann deiliga havn

Í tjaldinum vit sita og hugsa mangt og hvat, og summi halda roður, og summi hyggja at, men latið okkum kanna, hvat eru tær í dag, rabarburnar, sum komu úr hesum grannalag.

Í skúlanum í forðum helst onkur sibbi var, sum slettis ikki tímdi at sita stillur har, og onkur dúgligt las, tí hann vildi hava mest, men oll tú mundu halda, at frikorter er best.

Tó okkurt mundi finnast av frynsagøðum har, tí lærari at gerast jú fleiri valdu sær, og hygg, í dag umbøða tær fleiri hundrad stovur, við sinum skil og gávum uppfylla hvønn ein torv.

Ja, um vit seta saman tann kunnleika, her geust, eitt samfelag vit fáa við øllum, id har krevst, og hevur tú ein spurning, so sig tú bara frá, — rabarburnar í øllum tær geva hyggjuráð.

So um tú ætlar seta á samfelagið skikk, so hava vit her onkran, sum fæst við politikk, sum sjálvuppgávan nívur, vit finna straks ein mann, í skattavíðurskiftum veit eingin meir enn hann.

Skalt tú í veitslu fara og manglar tá eitt dress, tær straks ein klæðning skaffa við vest og buksu-press.

er bilurin ov ljótur, er hjálpin fyrri hond, tú fært hann aftur við ella uttan silkebønd.

Fer samvitskan at plága teg okkurt leygarkvøld, vit finna eina móðir úr prestavirvøld, um okkurt tú skalt smíða, ja, ella mála hús, at hjálpa tær við øllum straks fleiri eru fús.

Og kemur tú til skaða, vit hava læknar fleir, og onkra sjúkrasystir, um tú vilt hava meir, um tú á legu keðist, so tendra sjónvarpstól, ja, ella Útvarp Føroya — og lær at telja jól.

Men ynskir tú í staðin tær prædiku og sang, ein sannur einglaherur her meistarar tað við rang, og um eitt roknistykki teg argar út á sjögv, ein verkfrøðing vit finna, sum hevur roknað nógv.

Ja, summar eru böndur og hava nógvan seyð, og aðrar skrankapávar at hjálpa tær úr neyð, tær veita lán og stuðul, tá mappan er ov klón, og yvir fjggjarkonto tær slúka tina lón.

Ert tú av kjoti troyttur og hevur hug til fisk, ein yvirvaksnan kalva hann fært tú sum ein svísk, til skipara og trolmann mong ein rabarba varð, hvør landkrabbi kann læra rett sjómanskynstur har.

Um tú fært hug at royna titt dramaleik-talent, ein instruktør vit skaffa, hann ordnar tað sum brent, og eru tenn ov skeivar, tú ikki mótið miss, tað kanst tú fáa rættað — ja, ella nýtt gebiss.

Eitt less av gróti fært tú, um tú skalt laða garð, ein túr við taxabili, tá tú skalt skunda tær, um oljufyring streikar, tá id tú skalt í bað, — ja, ella vaskið lekur —, so fært tú fíksað tað.

Ja, sjálvt ein jólaaftan, tá hýrurin er slekk, tí SEV er yvirlastað, og streymurin er vekk, í kavaroki, stormi, rabarban ikki sveik, at bjarga okkum øllum og hvørji flesksteik.

Í Havnini vit hava tvey væla fótbóltslið, men gakk, á báðum síðum rabarban spælir við, í Gundadali mangan var strítt við róp og skrál, at vinna meistarskapið og skjóta flestu mál.

So smáligur at vera, ja, tað er ikki gott, men onkur skal so ordna alt pappír, stórt og smátt, er holi titt ov trongligt, og pláss tú brúka skalt, so er jú ein rabarba, sum mikrofílmur alt.

At nevna allar samlar tað heilt ógjøriligt er, ja, onkrar settu rotur runt um í stóru verð, og siðst — men ikki minst! — er tann hond, id aldi tær,

id lúkaði og røkti og varði henda garð.

Nú kvæðið er at enda — hvar fái eg eitt prent? um eg eitt offsett átti, tað hevði verið hent, ja, hvat id eg so spyrji, eg finni eittans svar, og hvar eg so mær vendi, er ein rabarba har.

Observer.